

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 272/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátskou kanceláriou F., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. B. F., vedené pod sp. zn. Rvp 3723/2012, sp. zn. Rvp 3724/2012, sp. zn. Rvp 3725/2012, sp. zn. Rvp 3726/2012, sp. zn. Rvp 3727/2012, sp. zn. Rvp 3728/2012, sp. zn. Rvp 3729/2012, sp. zn. Rvp 3730/2012, sp. zn. Rvp 3731/2012, sp. zn. Rvp 3732/2012, sp. zn. Rvp 3733/2012, sp. zn. Rvp 3734/2012, sp. zn. Rvp 3735/2012, sp. zn. Rvp 3736/2012, sp. zn. Rvp 3737/2012, sp. zn. Rvp 3738/2012, sp. zn. Rvp 3739/2012, sp. zn. Rvp 3740/2012, sp. zn. Rvp 3741/2012, sp. zn. Rvp 3742/2012 a sp. zn. Rvp 3743/2012 vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok v konaniach vedených pod

- sp. zn. 5 Er/278/2004, sp. zn. 4 Er/424/2003, sp. zn. 5 Er/217/2004, sp. zn. 4 Er/325/2003 a sp. zn. 5 Er/424/2003 a jeho uzneseniami z 9. februára 2012,

- sp. zn. 8 Er/283/2008, sp. zn. 8 Er/301/2008, sp. zn. 8 Er/287/2008,
 sp. zn. 8 Er/300/2008, sp. zn. 8 Er/731/2008, sp. zn. 8 Er/734/2008,
 sp. zn. 8 Er/746/2008, sp. zn. 8 Er/164/2008, sp. zn. 8 Er/685/2008,
 sp. zn. 8 Er/671/2008 sp. zn. 8 Er/186/2008, sp. zn. 8 Er/163/2008,
 sp. zn. 8 Er/165/2008 a sp. zn. 8 Er/185/2008 a jeho uzneseniami z 20. februára
 2012,
- sp. zn. 8 Er/21/2009 a sp. zn. 8 Er/20/2009 a jeho uzneseniami z 21. februára
 2012, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 3723/2012, sp. zn. Rvp 3724/2012, sp. zn. Rvp 3725/2012, sp. zn. Rvp 3726/2012, sp. zn. Rvp 3727/2012, sp. zn. Rvp 3728/2012, sp. zn. Rvp 3729/2012, sp. zn. Rvp 3730/2012, sp. zn. Rvp 3731/2012, sp. zn. Rvp 3732/2012, sp. zn. Rvp 3733/2012, sp. zn. Rvp 3734/2012, sp. zn. Rvp 3735/2012, sp. zn. Rvp 3736/2012, sp. zn. Rvp 3737/2012, sp. zn. Rvp 3738/2012, sp. zn. Rvp 3739/2012, sp. zn. Rvp 3740/2012, sp. zn. Rvp 3741/2012, sp. zn. Rvp 3742/2012 a sp. zn. Rvp 3743/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 3723/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 11. apríla 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), vedené pod sp. zn. Rvp 3723/2012, sp. zn. Rvp 3724/2012,

sp. zn. Rvp 3725/2012, sp. zn. Rvp 3726/2012, sp. zn. Rvp 3727/2012,
sp. zn. Rvp 3728/2012, sp. zn. Rvp 3729/2012, sp. zn. Rvp 3730/2012,
sp. zn. Rvp 3731/2012, sp. zn. Rvp 3732/2012, sp. zn. Rvp 3733/2012,
sp. zn. Rvp 3734/2012, sp. zn. Rvp 3735/2012, sp. zn. Rvp 3736/2012,
sp. zn. Rvp 3737/2012, sp. zn. Rvp 3738/2012, sp. zn. Rvp 3739/2012,
sp. zn. Rvp 3740/2012, sp. zn. Rvp 3741/2012, sp. zn. Rvp 3742/2012

a sp. zn. Rvp 3743/2012, ktorými namieta porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod

- sp. zn. 5 Er/278/2004, sp. zn. 4 Er/424/2003, sp. zn. 5 Er/217/2004,
sp. zn. 4 Er/325/2003 a sp. zn. 5 Er/424/2003 (ďalej aj „napadnuté konania“) a jeho uzneseniami z 9. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“),
- sp. zn. 8 Er/283/2008, sp. zn. 8 Er/301/2008, sp. zn. 8 Er/287/2008,
sp. zn. 8 Er/300/2008, sp. zn. 8 Er/731/2008, sp. zn. 8 Er/734/2008, sp. zn. 8 Er/746/2008,
sp. zn. 8 Er/164/2008, sp. zn. 8 Er/685/2008, sp. zn. 8 Er/671/2008, sp. zn. 8 Er/186/2008,
sp. zn. 8 Er/163/2008, sp. zn. 8 Er/165/2008 a sp. zn. 8 Er/185/2008 (ďalej aj „napadnuté konania“) a jeho uzneseniami z 20. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“),
- sp. zn. 8 Er/21/2009 a sp. zn. 8 Er/20/2009 (ďalej aj „napadnuté konania“) a jeho uzneseniami z 21. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Napadnutými uzneseniami okresný súd vylúčil vo veci konajúceho súdneho exekútora JUDr. R. K. (ďalej len „súdny exekútor“) z vykonávania exekúcie vo veciach vedených pod sp. zn. 8 Er/283/2008 (EX 2830/08), sp. zn. 8 Er/301/2008 (EX 2970/08), sp. zn. 8 Er/287/2008 (EX 3126/08), sp. zn. 8 Er/300/2008 (EX 3124/08), sp. zn. 8 Er/731/2008 (EX 5446/08), sp. zn. 8 Er/734/2008 (EX 6596/08), sp. zn. 8 Er/746/2008 (EX 7066/08), sp. zn. 8 Er/164/2008 (EX 1081/08), sp. zn. 8 Er/685/2008 (EX 6290/08), sp. zn. 8 Er/671/2008 (EX 6425/08), sp. zn. 8 Er/21/2009 (EX 1884/11), sp. zn. 8 Er/20/2009 (EX 12298/08),

sp. zn. 8 Er/186/2008 (EX 1471/08), sp. zn. 8 Er/163/2008 (EX 1262/08),
sp. zn. 8 Er/165/2008 (EX 1071/08), sp. zn. 8 Er/185/2008 (EX 1577/08),
sp. zn. 5 Er/278/2004 (EX 840/04), sp. zn. 4 Er/424/2003 (EX 2100/03),
sp. zn. 5 Er/217/2004 (EX 898/04), sp. zn. 4 Er/325/2003 (EX 1623/03)
a sp. zn. 5 Er/424/2003 (EX 2081/03) z dôvodu, že bol pred vymenovaním
do funkcie súdneho exekútora zamestnancom sťažovateľky ako účastníčky exekučného
konania (v danom prípade oprávnenej), čo podľa názoru okresného súdu zakladá dôvod
na jeho vylúčenie.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že je *«obchodná spoločnosť – so sídlom...
Sťažovateľ pôsobí pri výkone svojej prevažujúcej podnikateľskej činnosti na trhu
krátkodobých úverov do 3.500 EUR s dobou splatnosti 1 mesiac až 12 mesiacov. Sťažovateľ
poskytuje úvery fyzickým osobám a živnostníkom vo všetkých regiónoch Slovenska
prostredníctvom zmluvnej siete pracovníkov obchodnej služby a siete kontaktných miest.
Keďže jedným z legálne uznaných predmetov podnikania spoločnosti P., s. r. o., je
poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, nie je prekvapujúce, že sa často krát pri neplnení
zmluvných záväzkov svojich klientov (príjemcov pôžičiek) dostáva do pozície veriteľa, ktorý
je nútený domáhať sa úhrady pohľadávok prostredníctvom súdneho konania a následne pri
nerešpektovaní súdnych rozhodnutí dlžníkmi, prostredníctvom exekučného konania...*

*Sťažovateľ v záujme v vymoženia jednej zo svojich finančných pohľadávok, ktorá
vznikla na základe poskytnutej pôžičky fyzickej osobe... (ďalej aj „Povinný“) a ktorej
pravosť čo do dôvodu a výšky bola autoritatívne deklarovaná rozsudkom S., a. s. (rozsudok
je detailne špecifikovaný v uznesení Okresného súdu Kežmarok, ktorým došlo
k nelegitímnym a nelegálnym zásahom do základných práv sťažovateľa, pričom tento
rozsudok je sťažovateľ pripravený predložiť súdu ak to bude podľa súdu potrebné) viedla
prostredníctvom súdneho exekútora JUDr. R. K., so sídlom úradu... podľa ust. § 38 a nasl.
Exekučného poriadku návrh na vykonanie exekúcie (návrh bol nepochybne podaný, ako to
vyplýva z napadnutého uznesenia okresného súdu)*

*Podľa ust. § 44 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh
oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom
najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu a požiada ho*

o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor viazaný návrhom na vykonanie exekúcie pridelil v rámci registrácie exekúcie číslo EX... a požiadal Okresný súd Kežmarok, ktorý je vo veci podľa ust. § 45 Exekučného poriadku miestne a vecne príslušným exekučným súdom, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd Kežmarok poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie.».

Okresný súd napadnutými uzneseniami „EX offo rozhodol o vylúčení sťažovateľa z vykonávania exekúcie. Práve označené uznesenie a postup všeobecného súdu, ktorý viedol k jeho vydaniu, sťažovateľ napáda z hľadiska porušenia jeho základných, nižšie definovaných, práv...“.

Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd svojím postupom v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami porušil jej základné práva, a to:

«A. právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“);

B. právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“);

C. právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy;

D. právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru;

E. všeobecný zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ods. 2 Ústavy;

F. zákaz diskriminácie ustanovený čl. 14 Dohovoru...

Sťažovateľ je právnickou osobou, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, ako aj iným zásahom sa porušili jej základné práva, pričom o ochrane týchto základných práv rozhoduje ústavný súd a to pri dodržaní zásady subsidiarity, pretože sťažovateľ nemá k dispozícii iné opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré by mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytoval.

Sťažovateľ tvrdí, že právoplatným uznesením Okresného súdu Kežmarok ako aj jeho postupom v exekučnom konaní sa porušili jeho základné práva, pričom právny poriadok Slovenskej republiky neponúka sťažovateľovi žiadne ďalšie účinné nástroje ochrany, ktoré by vyvolali reparačné, reštitučné alebo satisfakčné účinky.»

V súvislosti s vylúčením súdneho exekútora z exekúcie v označených exekučných konaniach sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože „Napadnuté uznesenie Okresného súdu Kežmarok veľmi významnou mierou ovplyvnilo faktické a právne postavenie sťažovateľa a to najmä v spojitosti s výkonom exekúcie vedenej pod sp. zn. EX... Tvrdíme, že postup všeobecného súdu v konaní vedenom pod sp. zn.: ... ako aj samotné rozhodnutie tohto súdu, nelegitímne a nelegálne limitovali práva sťažovateľa, najmä jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru a to v takej miere, že je to v právnom štáte neprípustné. Je tomu tak preto, že všeobecný súd:

a) bez toho aby upovedomil sťažovateľa o Náleze ústavného súdu zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn.: III. ÚS 322/2010-37 – z ktorého zjavne súd vychádzal;

b) bez toho aby vykonal akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti súdneho exekútora vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania;

c) bez toho aby existovali akékoľvek racionálne pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe súdneho exekútora v exekúcii;

d) bez toho aby existovali oprávnené obavy sťažovateľa alebo povinného o legálny priebeh exekúcie;

e) bez toho aby umožnil sťažovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k otázke zaujatosti a to aj na podklade konkrétnych dôkazov a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III. ÚS 322/2010; rozhodol s konečnou platnosťou (podľa ust. § 30 ods. 10 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu všeobecného súdu o námietke zaujatosti exekútora nemožno podať opravný prostriedok) o právnom postavení sťažovateľa, pričom toto rozhodnutie vyvolalo právne účinky do budúcnosti a definitívne zbavilo sťažovateľa možnosti dosiahnuť vymoženie svojej pohľadávky výkonom exekučnej činnosti realizovanej súdnym exekútorom – JUDr. R. K.“.

Sťažovateľka namieta tiež porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože „Všeobecný súd svojím rozhodnutím, ktoré bolo vydané v konaní vedenom bez dodržania zásad spravodlivého

súdneho procesu, obmedzil majetkové práva sťažovateľa takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s článkom č. 20 ods. 1 Ústavy SR a článkom č. 1 Protokolu č. 1. Napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu došlo k reálnemu ohrozeniu majetku sťažovateľa existujúceho v podobe pohľadávky a jej príslušenstva a taktiež došlo k zníženiu majetku sťažovateľa o majetok vynaložený na výkon exekúcie zvoleným súdnym exekútorom. Sťažovateľ mal teda v zmysle článku č. 20 ods. 1 Ústavy SR a článku č. 1 Protokolu č. 1 majetok chránený Dohovorom o ktorý však nelegálnym postupom a rozhodnutím všeobecného súdu bez akejkoľvek náhrady prišiel.“.

Sťažovateľka namieta aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru tvrdiac, že „aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká, mal v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne. Sťažovateľ však bol, a to najmä vzhľadom k faktu, že všeobecný súd rozhodoval o jeho práve na výkon súdneho rozhodnutia zvoleným exekútorom a toto rozhodnutie výrazne ovplyvnilo jeho právne postavenie, účastníkom konania rovnako ako povinný. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť takéto odlišné zaobchádzanie. Odlišné zaobchádzanie so sťažovateľom nemožno ospravedlniť jeho iným postavením (postavením oprávneného), pretože takýto dôvod je priamo Ústavou SR a Dohovorom špecifikovaný ako dôvod zakázaného odlišného zaobchádzania.“.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že „vzhľadom k skutočnosti, že Exekučný poriadok nepripúšťa, aby sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu Okresného súdu Kežmarok odvolanie alebo iný účinný opravný prostriedok, je splnená formálna podmienka upravená ust. § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z.“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že jej v petite sťažností označené práva, resp. označené články ústavy a dohovoru boli napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom predchádzajúcim ich vydaniu porušené, a v nadväznosti na to zároveň navrhuje, aby boli napadnuté uznesenia zrušené

a veci vrátené okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka sa napokon domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania.

II.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 3723/2012, sp. zn. Rvp 3724/2012, sp. zn. Rvp 3725/2012, sp. zn. Rvp 3726/2012, sp. zn. Rvp 3727/2012, sp. zn. Rvp 3728/2012, sp. zn. Rvp 3729/2012, sp. zn. Rvp 3730/2012, sp. zn. Rvp 3731/2012, sp. zn. Rvp 3732/2012, sp. zn. Rvp 3733/2012, sp. zn. Rvp 3734/2012, sp. zn. Rvp 3735/2012, sp. zn. Rvp 3736/2012, sp. zn. Rvp 3737/2012, sp. zn. Rvp 3738/2012, sp. zn. Rvp 3739/2012, sp. zn. Rvp 3740/2012, sp. zn. Rvp 3741/2012, sp. zn. Rvp 3742/2012 a sp. zn. Rvp 3743/2012 a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol

ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného konania (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnostiach označených práv

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v namietaných konaniach, ako aj namietanými uzneseniami vydanými samosudcom.

II.2.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietaných konaniach a jeho namietanými uzneseniami

Sťažovateľka svojimi sťažnosťami v prvom rade namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietaných konaniach a jeho namietanými uzneseniami. V obsahu označených práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnosti sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď samotnú skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom oprávnenej pred vykonávaním exekúcie (hlavne pre jeho pomer k účastníkovi konania v tomto prípade na strane oprávnenej), považoval za dôvod na jeho vylúčenie z vykonávania exekúcie.

Podľa § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle.

Podľa § 4 Exekučného poriadku činnosť exekútora je nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním, členstvom v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo členstvom v dozornom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej a publicistickej činnosti.

Podľa § 5 Exekučného poriadku v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa (odsek 1). Vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci (odsek 2).

Podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku len čo sa exekútor dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to bezodkladne súdu...

Podľa § 30 ods. 4 Exekučného poriadku účastníci exekučného konania majú právo vyjadriť sa o osobe exekútora.

Podľa § 30 ods. 5 Exekučného poriadku účastník môže uplatniť námietku zaujatosti u exekútora najneskôr do piatich dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie alebo do piatich dní od dňa, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je exekútor vylúčený...

Podľa § 30 ods. 6 Exekučného poriadku v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť exekútor vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o tomto dôvode dozvedel.

Okresný súd v uzneseniach vydaných v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Er/283/2008, sp. zn. 8 Er/301/2008, sp. zn. 8 Er/287/2008, sp. zn. 8 Er/300/2008, sp. zn. 8 Er/731/2008, sp. zn. 8 Er/734/2008, sp. zn. 8 Er/746/2008, sp. zn. 8 Er/164/2008, sp. zn. 8 Er/685/2008, sp. zn. 8 Er/671/2008, sp. zn. 8 Er/21/2009, sp. zn. 8 Er/20/2009, sp. zn. 8 Er/186/2008, sp. zn. 8 Er/163/2008, sp. zn. 8 Er/165/2008 a sp. zn. 8 Er/185/2008 uviedol, že „V priebehu konania súdny exekútor oznámil skutočnosti, pre ktoré by mohol byť vylúčený z vykonávania exekúcie plniac si tak svoju povinnosť vyplývajúcu z ust. § 30 ods. 3 Exekučného poriadku a prihliadajúc na obsah Nálezu Ústavného súdu SR z 13. 04. 2011 pod sp. zn. III ÚS 322/2010.

Podľa ust. § 30 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia, len čo sa exekútor dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to bezodkladne súdu. Do rozhodnutia podľa ods. 7 môže exekútor v konaní robiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

Súdny exekútor oznámil, že pred začiatkom výkonu exekučnej činnosti pôsobil ako radový zamestnanec v obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vystupujúcej v tomto exekučnom konaní v právnom postavení oprávneného.

Podľa § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle.

Podľa § 4 Exekučného poriadku činnosť exekútora je nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním, členstvom v štatutárnom

orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva, alebo členstvom v dozornom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva, alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej a publicistickej činnosti.

Podľa § 5 Exekučného poriadku v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa (ods. 1). Vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci (ods. 2).

Nezlučiteľnosť činnosti súdneho exekútora s pracovným pomerom vyplývajúca z § 4 Exekučného poriadku predstavuje záruku, že súdny exekútor svoju činnosť spočívajúcu v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí, bude vykonávať nezávisle a nestranne v zmysle § 3 Exekučného poriadku. Inými slovami súdny exekútor vykonávaním činnosti, ktorá je nezlučiteľná s pracovným pomerom, môže oprávnene vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania.

Skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v prejednávanej veci oprávneného) je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku povinný bezodkladne oznámiť súdu (II. časť odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR č. k. III ÚS 322/2010).

Podľa § 57 ods. 4 Exekučného poriadku exekútor je povinný predložiť vec súdu bezodkladne po tom, ako nadobudne pochybnosti alebo zistí, že sú dôvody na zastavenie exekúcie, alebo čiastočné zastavenie exekúcie.

V zmysle posledne citovaného zákonného ustanovenia, rešpektujúc právny názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania EX offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania, dospel súd k záveru, že v prejednávanej exekučnej veci sú splnené zákonné podmienky pre vylúčenie súdneho exekútora JUDr. R. K. z vykonávania tejto exekúcie.“.

V uzneseniach okresného súdu vydaných v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Er/278/2004, sp. zn. 4 Er/424/2003, sp. zn. 5 Er/217/2004, sp. zn. 4 Er/325/2003 a sp. zn. 5 Er/424/2003 sa okrem iného uvádza, že «Dňa 08. 12. 2011 bolo tunajšiemu súdu doručené... podanie uvedeného súdneho exekútora označené ním ako „splnenie povinnosti podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku.“. V uvedenom podaní tento exekútor poukázal

na obsah nálezu Ústavného súdu Slovenskej zo dňa 13. 4. 2011, sp. zn.: III. ÚS 322/2010 a vyhlásil, že v zmysle § 30 Exekučného poriadku je povinný oznámiť súdu skutočnosti na základe ktorých by potencionálne mohol byť, vylúčený z vykonávania exekúcie s tým, že rozhodnutie o vylúčení, resp. nevylúčení ponecháva plne na rozhodnutí okresného súdu. V predmetnom podaní exekútor ďalej uviedol, že vyššie uvedený nález ústavného súdu je individuálnym normatívnym právnym aktom, ktorého pôsobnosť je limitovaná, pričom jeho hranice sú určené konaním, ktoré je vedené na Okresnom súde v Žiari nad Hronom pod sp. zn.: 5 Er 934/2008. Tento ústavný nález preto podľa exekútora nemá všeobecnú platnosť. Spomínané rozhodnutie ústavného súdu bolo podľa neho vydané v konaní, ktoré svojím charakterom opomínalo dôsledne aplikovať zásady spravodlivého súdneho procesu, najmä zásadu „rovnosti zbraní“, a preto v právnom štáte neobstojí a jeho právne účinky musia byť negované do času, kým nedôjde k náprave porušených základných práv (v zmysle Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), medzi iným aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie, práva na pokojné užívanie majetku a práva nebyť, diskriminovaný. V závere exekútor dodal, že verí, že exekučný súd upustí od konania, ktoré by malo za následok porušenie jeho práv a to minimálne do času, kým nebude autoritatívne deklarovaná nelegálnosť vyššie uvedených postupov a aktov aplikácie práva. Na podporu svojich vyššie uvedených tvrdení ďalej citoval obsah troch uznesení dvoch okresných exekučných súdov (OS v Martine a OS v Trebišove), ktoré (v čase ešte pred vydaním vyššie uvedeného nálezu ústavného súdu - pozn. exekučného súdu) v rámci konania o podanej námietke zaujatosti proti nemu ako exekútorovi vo veci, kde vystupoval ako oprávnený spoločnosti P., s. r. o., rozhodli o jeho nevylúčení z exekúcie, s ktorými rozhodnutiami sa on plne stotožňuje. Uvedené rozhodnutia vychádzajú z myšlienky, že kolegiálny vzťah, teda skutočnosť, že exekútor bol pred tým ako začal vykonávať funkciu exekútora istý čas zamestnancom oprávneného ešte nemôže vzbudiť pochybnosť o tom, či súdny exekútor postupuje nestranne a zaujato. Kolegiálny vzťah by mohol byť dôvodom na vylúčenie exekútora v prípade, ak by šlo o vzťah (kolegiálny alebo iný blízky) exekútora a povinného, a nie medzi exekútorom a oprávneným. Oprávnený sa totiž môže sám rozhodnúť, ktorému súdnemu exekútorovi vykonanie exekúcie v danej veci zverí, pričom exekútor v exekúcii postupuje podľa právnych predpisov (pričom súd nezistil v danom prípade opak) a nemá

možnosť ísť nad rámec exekúcie (poverenia na vykonanie exekúcie) a ovplyvňovať exekúciu vo výhodnejšom smere k oprávnenému ako mu to umožňuje zákon.

Zo všeobecne formulovaného stanoviska oprávneného (týkajúceho sa všetkých exekučných konaní, kde v prospech oprávneného vykonáva exekúciu vo výroku tohto uznesenia uvedený exekútor) doručeného tunajšiemu súdu dňa 21. 11. 2011, vyplýva, že exekútor JUDr. R. K. bol zamestnancom oprávneného v čase od 1. 8. 2006 do 5. 6. 2007, pričom počas tohto obdobia pôsobil ako radový zamestnanec právneho oddelenia oprávneného, ktorý neprichádzal do kontaktu s osobami uzatvárajúcimi za spoločnosť zmluvy o úvere a jeho pracovná náplň nesúvisela s exekučnou činnosťou. Išlo o komunikáciu so štátnymi orgánmi a administratívnu agendu pri mimosúdnom a súdnom vymáhaní pohľadávok. S výkonom exekučnej činnosti začal na základe vymenovania ministrom spravodlivosti dňom 6. 6. 2007. Oprávnený ďalej dodal, že vyššie spomínaný ústavný nález nemá všeobecnú platnosť a všeobecný súd ním preto nie je viazaný.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom III. ÚS 322/2010-37 zo dňa 13. 4. 2011 rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5 Er/934/2008 z 25. mája 2010. Ústavný súd súčasne zrušil napadnuté uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením sp. zn. 5 Er/934/2008 z 25. mája 2010 na základe sťažovateľom (povinným) podanej námietky zaujatosti proti súdnemu exekútorovi JUDr. R. K., Exekútorský úrad..., z dôvodu, že tento bol bývalým zamestnancom spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „oprávnená“), rozhodol, že súdny exekútor nie je vylúčený z vykonávania funkcie vo veci exekúcie proti sťažovateľovi na uspokojenie pohľadávky oprávnenej vo výške 7 078,87 eura s prísl. na základe exekučného titulu - rozsudku S. a návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie. V odôvodnení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 4. 2011, sp. zn.: III. ÚS 322/2010 sa uvádza, že: „nezlučiteľnosť činnosti (funkcie) súdneho exekútora s pracovným pomerom (a inými) vyplývajúca z § 4 Exekučného poriadku predstavuje záruku, že súdny exekútor svoju činnosť spočívajúcu v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí bude vykonávať nezávisle a nestranne v zmysle § 3 Exekučného poriadku. Inými slovami, súdny exekútor vykonávaním

činnosti, ktorá je nezlučiteľná s pracovným pomerom, môže oprávnene vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Uvedené konanie nevyklučuje ani disciplinárnu, resp. trestnú zodpovednosť súdneho exekútora ako verejného činiteľa. Skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného), je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku povinný bezodkladne oznámiť súdu. Ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd (§ 30 ods. 11 Exekučného poriadku). V tejto súvislosti treba uviesť, že výklad a používanie ustanovení § 30 Exekučného poriadku musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Interpretáciou a používaním týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že poskytuje v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti pre účely zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP). Exekučné súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie. Nestrannosť sa vzťahuje podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj na orgány verejnej moci „autonómne“ nezávisle od pojmu súd. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ide aj o niektoré orgány, ktoré môžu vykonávať justičné funkcie a môžu sa považovať za súd v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (Ettl a i. c. Rakúsko z 23. apríla 1987, séria A, č. 117, Campbell a Fell c. Spojené kráľovstvo z 28. júna 1984, séria A, č. 80, Rolf Gustafsson c. Švédsko z 1. júla 1997 a iné.). Podobne ESLP postupoval aj vo veciach Lauko c. Slovensko a Kadubec c. Slovensko, kde o priestupkoch rozhodli obvodný a okresný úrad - správne orgány nezaradené do sústavy súdov Slovenskej republiky, čo nebolo samo osebe rozhodujúce. Podľa názoru ESLP takýto orgán, ktorý čiastočne vykonáva funkcie súdu, musí byť nezávislý a nestranný. Ústavný súd zdôrazňuje, že záruky nezávislosti majú aj psychologickú povahu. Súd musí byť nielen fakticky nezávislý, ale musí sa tak javiť aj v očiach strán. Táto zásada sa vzťahuje aj na orgány, ktoré vykonávajú aj niektoré právomoci všeobecného súdu. Ide o tzv. teóriu zdania, ktorá sa viaže na rozhodovanie o zaujatosti súdneho orgánu, aj keď neexistuje dôvod na subjektívnu zaujatosť. Okrem uvedeného ústavný súd považoval za potrebné reagovať aj na vyjadrenie okresného súdu, že

v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku (účinného od 1. júna 2010) je exekútor povinný predložiť vec súdu bezodkladne potom, ako nadobudne pochybnosti alebo zistí, že sú dôvody na zastavenie exekúcie alebo čiastočné zastavenie exekúcie, a v tejto súvislosti odkázať na svoju konštantnú judikatúru (napr. III. ÚS 35/2010, III. ÚS 86/2010, III. ÚS 329/2010 a iné), z ktorej vyplýva, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania EX offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania.“

Tunajší exekučný súd nesúhlasí s námietskou vo výroku tohto uznesenia uvedeného exekútora a oprávneného spočívajúcu v tvrdení, že vyššie uvedený ústavný nález nemá všeobecnú platnosť, a teda de iure nezaväzuje tento súd pri rozhodovaní o otázke vylúčenia resp. nevyúčenia súdneho exekútora JUDr. R. K. z tejto exekúcie. V zmysle § 135, ods. 1, 2. veta Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb.) súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu, ktoré sa týka základných práv a slobôd. Ako už bolo vyššie spomenuté nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 4. 2011, sp. zn.: III. ÚS 322/2010 vo svojej výrokovej časti konštatuje, že postupom a uznesením Okresného súdu v Žiari nad Hronom sp. zn.: 5 Er 934/2008 zo dňa 25. 5. 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedený nález je preto pre tunajší exekučný súd právne záväzný aj v tejto exekučnej veci. Rovnako z judikatúry ústavného súdu v poslednom období možno vyvodit' záver, že rozhodnutia ústavného súdu majú silu pozitívneho práva a mali by byť preto rešpektované. Nález ústavného súdu má minimálne svojou odbornou autoritou a tiež prípadnou neskoršou možnosťou riešenia danej veci ústavným súdom zásadný význam pre každý (okresný) exekučný súd.

Súd tiež poukazuje na to, že rovnaký názor mal aj Krajský súd v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn.: 6 CoE 69/2011, keď v danom prípade síce nie vo výrokovej časti, ale iba v odôvodnení (v jeho poslednom odseku) svojho rozhodnutia zo dňa 31. 5. 2011, sp. zn.: 6 CoE 69/2011 poznamenal, že v danej veci je (zo zákona - pozn. exekučného súdu) vyššie

uvedený exekútor JUDr. R. K. vylúčený pre oprávneného (vyššie uvedenú spoločnosť P., s. r. o.), pričom vychádzal práve z vyššie uvedeného ústavného nálezu.

Tunajší exekučný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyššie uvedeným právnym názorom ústavného súdu obsiahnutom v jeho náleze (a tiež jeho odôvodnením) podľa ktorého skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného), je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania (tejto) exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku a preto súd podľa § 30 ods. 7 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti účinný v čase začatia tohto exekučného konania, ďalej len „EP“) rozhodol o tom, že tento exekútor je vylúčený z tejto exekúcie.

Podľa § 2 ods. 1 EP exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (ďalej len „exekučná činnosť“).

Podľa § 3 EP exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydanom v exekučnom konaní.

Podľa § 4 EP činnosť exekútora je nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním, členstvom v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo členstvom v dozornom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej a publicistickej činnosti.

Podľa § 5 ods. 2 EP vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

Podľa § 30 ods. 1 EP exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa § 37 ods. 1 EP účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

Podľa § 30 ods. 3 EP len čo sa exekútor dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to bezodkladne súdu. Do rozhodnutia podľa odseku 7 môže exekútor v konaní robiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

Podľa § 30 ods. 7 EP exekútor predloží vec na rozhodnutie súdu o námietke bez zbytočného odkladu. O tom, či je exekútor vylúčený, rozhodne súd do desiatich dní od predloženia veci.

Podľa § 30 ods. 9 EP rozhodnutie o tom, či je exekútor vylúčený, sa doručí oprávnenému, povinnému a exekútorovi

Podľa § 30 ods. 10 EP proti rozhodnutiu súdu podľa odseku 7 nie je prípustný opravný prostriedok.

Podľa § 30 ods. 11 EP ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd.

Požiadavka nestrannosti exekútora vyplýva nielen z § 3 EP, ale je ju možno odvodiť aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Nestrannosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa vzťahuje aj na orgány verejnej moci „autonómne“, nezávisle od pojmu súd. Podľa názoru ESLP ide aj o niektoré orgány, ktoré môžu vykonávať justičné funkcie a môžu sa považovať za súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa názoru ESLP aj orgán, ktorý len čiastočne vykonáva funkcie súdu musí byť nezávislý a nestranný.

V § 30 ods. 1 EP sa uvádza, že exekútor je vylúčený z exekúcie aj ak so zreteľom na jeho pomer k účastníkom exekučného konania možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Zákon tu teda výslovne hovorí o účastníkoch konania, nie iba o povinnom. Podľa § 37 ods. 1 EP účastníkmi konania sú (okrem iných) oprávnený a povinný. V zmysle týchto ustanovení je teda exekútor vylúčený z exekúcie aj ak so zreteľom na pomer k oprávnenému možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Z judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva vytvorenej tzv. teórie zdania (Delcourt vs. Belgicko) vyplýva, že súd resp. aj niektorý iný orgán, ktorý vykonáva justičné funkcie (v danom prípade exekútor) musí byť nielen subjektívne (fakticky) nezávislý, ale musí sa tak javiť aj objektívne, v očiach strán. Záruky nezávislosti majú nielen faktickú, ale aj psychologickú povahu. Exekútor nemusí byť v skutočnosti zaujatý, stačí, že sa javí byť zaujatým v očiach strán. Z existencie ustanovenia

§ 4 EP v našom právnom poriadku, ktorý podľa názoru tunajšieho súdu predstavuje jednu zo zákonných záruk nestrannosti funkcie súdneho exekútora vyplýva, že súbežné vykonávanie funkcie exekútora a akéhokoľvek pracovného pomeru by bolo prekážkou jeho nestrannosti. Avšak podľa názoru exekučného súdu aj skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom (právneho oddelenia) oprávneného, bez ohľadu na jeho konkrétnu pracovnú náplň a väzby s inými zamestnancami oprávneného, spolu v spojení s ďalšími skutočnosťami ako je enormne vysoký počet exekúcií vedených týmto exekútorom v prospech oprávneného, vrátane vysokého počtu ničím neodôvodnených návrhov oprávneného na zmenu z pôvodných exekútorov na súdneho exekútora R. K., ktorým boli exekučné súdy prv než im tento exekútor v zmysle § 30 ods. 3 EP oznámil skutočnosti, že možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti vzhľadom na vzťah k oprávnenému, povinné z dôvodu dispozičného práva oprávneného ku exekučnému konaniu vyhovieť, ako aj v spojení so skutočnosťou, že na rozdiel od iných súdnych exekútorov v obdobných veciach súdny exekútor R. K. v rozpore so znením § 57 ods. 4 EP účinným od 1. 6. 2010 (novela EP z. č. 144/2010 Z. z.) nepredkladal exekučnému súdu podnety na zastavenie resp. čiastočné zastavenie exekúcie pre neprijateľné podmienky v základných spotrebiteľských zmluvách (je pritom všeobecne známe a súdu známe z jeho úradnej činnosti, že značné množstvo exekúcií vedených v prospech oprávneného na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok je pre neprijateľnosť niektorej zmluvnej podmienky v základnej spotrebiteľskej zmluve čiastočne alebo úplne zastavovaná, ktoré uznesenia boli zasielané aj exekútorovi JUDr. R. K., čiže mu musela byť táto skutočnosť známa) je okolnosťou, ktorá v zmysle teórie zdania môže vyvolať v očiach ostatných účastníkov exekučného konania (predovšetkým povinného) pochybnosť o jeho nezaujatosti. Exekučný súd tak v danom prípade dospel k záveru, že vyššie uvedený exekútor JUDr. R. K. je vylúčený z tejto exekúcie a preto rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.»

Ústavný súd sa stotožňuje s tým, že nezlučiteľnosť činnosti (funkcie) súdneho exekútora s pracovným pomerom (a inými) vyplývajúca z § 4 Exekučného poriadku predstavuje záruku, že súdny exekútor svoju činnosť spočívajúcu v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí bude vykonávať nezávisle a nestranne v zmysle § 3 Exekučného poriadku. Súdny exekútor vykonávaním činnosti, ktorá je nezlučiteľná

s pracovným pomerom, môže oprávnene vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Uvedené konanie nevyučuje ani disciplinárnu, resp. trestnú zodpovednosť súdneho exekútora ako verejného činiteľa. Skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného), je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku povinný bezodkladne oznámiť súdu (obdobne rozhodoval ústavný súd o tomto právnom probléme v porovnateľných veciach II. ÚS 3/2012, I. ÚS 113/2012, I. ÚS 137/2012 a II. ÚS 592/2011). Ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd (§ 30 ods. 11 Exekučného poriadku).

S odkazom na citovanú právnu úpravu tak nie je potrebné preukázať zaujatosť súdneho exekútora, ale postačí už samotné preukázanie existencie dôvodných pochybností o jeho nezaujatosti. Uvedené je konštruované v súlade so zásadou, ku ktorej dospel v rámci svojej rozhodovacej praxe Európsky súd pre ľudské práva, a to, že „spravodlivosť musí byť nielen poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná“ (rozhodnutie *Delcourt vs. Belgicko*).

Vzhľadom na uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery okresného súdu vyjadrené v namietaných uzneseniach považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení okresného súdu konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku podstatne na posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Okresný súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď napadnutými uzneseniami rozhodol o vylúčení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku z dôvodu, že mal preukázanú pochybnosť o jeho nezaujatosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutými uzneseniami okresného súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie ňou označených práv. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery okresného súdu považovať za arbitrárne, zjavne neodôvodnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami okresného súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné, a nie arbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu ich podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.2.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami

Predmetom sťažností je aj namietané porušenie základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu považuje za potrebné poukázať predovšetkým na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové

a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení okresného súdu dospel k záveru, že z ich odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by nimi mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže okresný súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami okresného súdu a právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu nie je príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažností na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto vzhľadom na uvedené pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2.3 K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami

Sťažovateľka napokon namieta, že postupom okresného súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami došlo aj k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo

k etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Ustanovenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru majú charakter základných (ústavných) princípov, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Uvedené ustanovenia ústavy a dohovoru sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd dospel k záveru, že v posudzovaných veciach neboli porušené sťažovateľom označené základné práva sťažovateľa podľa ústavy a práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru (m. m. IV. ÚS 119/07). Na tomto základe ústavný súd odmietol sťažnosti sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre ich zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosti boli ako celok odmietnuté, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval a ani ju nevyzýval na predloženie kópií napadnutých uznesení okresného súdu, tak ako to vyžaduje § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2012